

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó

brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, kőhalmi, medgyesi, nagy-sinkai, segesvári és szent-ágotai kir. járásbíróságok hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Csergepiaz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4-5 óra között található. Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Győssy István főszerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓ-HIVATAL

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyilt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETESI ÁR

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1-10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő. Nyilttéri közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVETETNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. **Budapestben**, Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus) Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát, **Bécsben**: Daube G. L. és társa Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik Oppelik, Alajos, Dukes M.; **Berlinben**: Rudolf Mosse-**Frankfurtban**: Daube GbL. Rs társa hirdetés irodájában.

A dónkról.

Az adókvetési tárgyalások országsszerte nagy port vertek fel ez idén, mert köztudatu lett már a tárgyalások megkezdése előtt, hogy a pénzügyministerium egyik közege a pénzügyigazgatóságoknál elkészített adókvetési előmunkákat betekintette és hogy az adók emeltetni czéloztatnak.

Hogy a pénzügyministeriumnak — mely ma már a kereseti adó megállapításában nem nem határozhat — joga van az alatta álló pénzügyigazgatóságoknak az adó kvetése körül kifejtett működését felülvizsgálni és ellenőrizni, az kétségtelen s így ha az idén nagymérvű nyugtalanság szállta meg az adózó közönséget, ez nem a ministeri kiküldött eljárására, hanem arra vezethető vissza, hogy az adók a pénzügyigazgatóságok által csakugyan nagyobb mérvben emeltetni czéloztattak.

Az ezen czélzat ellen a vármegyék és városok részéről megindított mozgalomnak megvolt az az eredménye, hogy a pénzügyminister az adókvető bizottságoknál működő pénzügyi előadókat helyes és a viszonyoknak megfelelő előirányzat készítésére utasította.

Ma már Brassó város adókvető bizottsága befejezvéen működését, helyén lesz ennek tevékenységére visszapiantani.

Mindenekelőtt örömmel és készséggel constatáljuk, hogy az adókvető bizottság, melynek tagjai évek óta kiváló lelkiismeretességgel teljesítik nehéz hivatásukat, az adókat általában véve nem emelte városunkban és a legtöbb esetben a régi adóteleket hagyta meg.

Es ez helyes is; mert miután városunkban a kereskedelmi és iparviszonyok az utolsó időben nem javultak, sőt a vámháboru következtében hova-tovább mind mostohábbá váltak,

az adókvető bizottság csak jól felfogott kötelességét teljesítette, midőn az adókat nem emelte.

Azonban mégis voltak esetek és pedig meglehetősen számmal, melyekben az illetők adója igen is tetemesen emeltetett, még pedig minden alapos ok nélkül, mert az illetők keresete nem emelkedett és mert az illetőkre nézve is áll az, hogy városunkban a kereseti viszonyok nem javultak.

Ezen, adózási tekintetben túlterheltekre nézve önkéntelenül is felmerül a kérdés, hogy mi okozhatta a feltűnő adóemelést? — s mert ezen kérdés ma társadalmunk nagy részét foglalkoztatja, legyen szabad azt megvilágítani, már csak a kedélyek megnyugtatósa érdekében is.

Vannak egyesek, kik — különösen némely kereskedőinkre nézve — azon nézetben vannak, hogy ezek adóemelésebe felekezettük is belezott. Hát én föltételezni sem tudom, hogy az adókvető bizottság kinevezett tagjai ilyen szempontok által eltereltethetnének azon minden melléktekinetttől ment állásponttól, melyre őket esküjük kötelezi és ezért a fentebbi föltevést alaptalannak tartván, az adóemelést okát másban keresem.

Az adóemelést okát két körülményben látom.

Az egyik az, hogy valamint a kincstári képviselő, úgy az adókvető bizottság tagjai sem ismerik sok esetben a megadóztatandó üzletét, viszonyait és így keresetének terjedelméről sem lehet fogalmuk és hogy ilyenkor arányosítás útján állapítják meg az illető adóját; arányosítás alatt értvén azt, hogy a bizottság összehasonlítja az általa nem ismert megadóztatandót egy más ismert adózóval s ezen összehasonlítás alapján veti ki az adót.

A másik körülmény pedig az, hogy a ke-

reseti adó alapja — mert senkinek jövedelme tisztán nem tudható — teljesen ismeretlen lévén a bizottság előtt, a megadóztatás rendszerint csak a föltételezett jövedelemre vettetvén ki, az egyes megadóztatottak között a kvetett adóösszegek tekintetében oly aránytalanságok állanak elő, melyeket élenyésztetni teljes lehetetlenség.

Így tudunk eseteket, hogy egy és ugyanazon kereseten lévő közl az egyik, kinek vagyona egyáltalában nincsen és csak hitele útján tartja fenn magát és családját, de hitele is alig terjed 1—2000 forintra, 40—80, sőt 120 frttal adóztatott meg, míg másokra, a kik 10—20.000 frt saját vagyonnal bírnak, kevesebb adó rovatott.

Különösen ezen aránytalanság az, mely a polgárságban nagy elégtelenséget kelt, mert a túlterhelt maga jól ismervén a vele egy foglalkozáson lévő viszonyait, legjobban is érzi a megadóztatás terhét és igazságtalanságát. — Sajnos, hogy ezt az aránytalanságot megszüntetni sem az adóügyi előadó, sem az adókvető bizottság nem képesek, mert ezt csak maga az adózó közönség és pedig az által szüntethetné meg, ha keresetét nyíltan bevallaná.

Arra pedig, hogy ez bekövetkezzék, a legkisebb kilátás sincs; mert a megadóztatásnál sem a törvény, sem az adót megállapító tényezők nincsenek kellő tekintettel arra, hogy az adózó fél tényleges és szükséges kiadásait kellő levonásba hozzák és hogy csak a tiszta jövedelmet róják meg adóval.

Egyébiránt a harmadosztályu kereseti adó most reform tárgyát képezi, a mennyiben a pénzügyministerium kebelében már behatóan foglalkoznak azzal, hogy a kereseti adó meg-

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Zágoni Mikes Kelemen emlékezete.

Elmondott a Zágonban 1890. aug. 17-én tartott ünnepélyen.)
(Folytatás és vége.)

A jellemtisztaság e főlemelő tudatában, vágyódó lelke valóságos kicsiségekben talált, ha nem is megnyugvást, de legalább enyhületet; oly édes boldogsággal mondja, midőn bujdosása drága hazája közelébe hozza: „Hogyha Erdélyt meg nem láthatom is, de meglátom a köpenyegét; ha Zágonban sert nem ihatom is, de iszom a Borsa vizéből.” Majd fájó önmegadással ir ekképen: „Örömet bementem volna Zágonba, de az úr befödözte előttem az oda vivő utakat, mert az egész föld az övé”; vagy máskor a reménység biztató szavával csillapítja lelkének háborgását, biztatva önmagát: „Az Isten elhozza még a mi órákat is, ha most nem, másszor.” Nem azt az órát várta ő, mely csak neki hozza meg a hazájába térhetés örömet, hanem azt, a mely e boldogságot bálványozott ura számára is meghozza. Ezért kíséri oly élénk figyelemmel a nagyvilági eseményeket, ezért méregeti most reménykedő, majd lemondó érzelmek között azoknak a fejedelem törekvéseire gyakorolható befolyását. „Mi csak azt várjuk, hogy valaki valami zűrzavart csináljon: mert mi magunkkal jötehetetlenek vagyunk. . . . Mi itt csak fülelünk és várjuk, mely felől zavarják a vizet, ha mi is valamit foghatnánk”, írja, midőn több évi csendesség után a lengyel királyválasztás fellegetek tornyosít az európai béke egére; és majd a háboru kitörésekor csüggedten kérdezi: „Mi hasznunk lesz benne, Isten tudja; mi csak re-

mélünk, remélünk mindaddig, míg meg nem halunk.” Teljesen meg volt győződve a felől, hogy csak nagy megrázkodtatások hozhatják el az ő órájukat. És e tudat az ellentétes vágyaknak oh mily sok kínzó harcát kelthette fel, épen az önzetlen hazaszeretet folytán, a szelid érzésű szenvedő szívnek! Hisz a midőn hazaszeretete a honvágy lángjában csapott fel, mihelyt a teljesülés egyedüli eszközére, a pusztító harcra gondolt, a haza békéjeért aggódó lemondásnak parázsával kelle elfődnie ama nemes lángot. Innen van, hogy harcznak és békének híre egyaránt nyugtalanságot és enyhületet nyújt szívének. Ezért panaszol fájdalmasan a béke megkötésekor: „A porta nem régen csinált a császárral 24 esztendeig való békességet, 24 kőfállal rekesztették be tehát az útunkat Erdély felé” s mégis másfelől mintegy megkönnyebbülve hálálkodik: „Isten megóvta pusztítástól kedves hazánkat.”

Mikes honszerelme azonban nemesak a honvágy és a haza békéjét féltő aggodalom kitöréseiben nyilvánult. Ha korszakalkotó, nagy események nem fűződnek is nevéhez, azért ő tettel is szerette a hazát. Valamint életét tanulságul kívánta odaállítani hazája üdvére és honfitársai boldogságára, úgy mindazt, a mit átélt, a mit tapasztalt s a minő követésre méltó szokásokat megismert különösen azj előhaladott Franciaországban, mindazt fáradhatatlan szorgalommal állította össze irataiban. Figyelme megragad mindent, a mi hazájának előhaladására szolgált. Különös odaadással foglalkozik a nevelésügygel, behatóan írja le azokat a módokat, melyeket a francziák a fiak nevelésében alkalmazni szoktak, mígnem figyelemreméltó utasításait a megvalósulás óhajátásával végzi be. „De

édes néném, most veszem észre, hogy miben töröm a fejemet. Mindazonáltal, mint hazafia azt akarnám, hogy a tudomány oly közönséges volna nálunk, valamint a tudatlanság. De akármely hosszú levelet írok is kednek erről a dologról, azzal a mi ifjaink szokásokat meg nem változtatják, se az atyák az asztalnál való régi bevett rendet el nem hagyják. Kednek pedig azt javalom, hogy a fiának olyan tudományokat adasson, a melyekkel használhasson országának.” — Majd enyelgő fordulattal a leánynevelés ügyére tér és oly messzemenő igaz elveket állít fel, melyeket két század multán, a mai kor sem képes eléggé méltányolni. „Én eleget prédikáltam a fiakról, — folytatja tovább — azért leszálok a prédikáló székből és menjen fel ked is oda prédikálni a leányokról — a kedet illeti, — mert a leányok nevelésére úgy kell vigyázni, mint a férfiakéra. De még többet mondok s azt mondom, hogy jól oktatni a leányokat olyan szükséges, valamint a férfiakat és az egyike olyan hasznos az országnak, mint a másika. Hogy lehet a? Nem igaz-e édes néném, hogy egy jól nevelt, jól oktatott eszes leány anyává változván, a fiát is mind jól tudja nevelni, oktatni és tanítani és aztot az ország szolgálatjára alkalmatossá tenni. Ergo hasznára vagyon tehát az országnak, ha a leányokat jól nevelik és oktatják.”

Es a midőn szenvedésteljes életének tapasztalatait, a kornak jellemzőbb vonásait, nemes szíve képenközbeszövésével tárja fel irataiban, a tanulság haszna mellett még egy más megbecsülhetetlen szolgálatot tesz nemzete legszentebb ügyének. Régi igazság, hogy „nyelvében él a nemzét” és ő ezt is szép sikerrel fejleszté. Építgeté a távolban is a nemzeti

állapítása helyesebb és méltányosabb elvekre fektetessék. Jelen cikknek csakis az a célja, hogy a közelebről összeülő adófelszólamlási bizottság t. tagjainak becses figyelmét felhívja azon egyes esetekre, melyekben az illetők minden alap és ok nélkül túltérheltek adóval.

Brassó városának minden polgára tudja, hogy különösen a vámháboru óta minden jövedelmi forrás apadóban van és hogy valamint a kereskedőknél és iparosoknál, ép úgy a szellemi foglalkozásuaknál is mindinkább fogyott az utóbbi évek alatt a kereset és jövedelem. Már pedig, miután az adóemelések csak akkor jogos és indokolt, ha az illetőnek keresete és jövedelme tényleg szaporodott: önként következik, hogy nálunk, hol az általános üzleti pangás következtében mindenkinek a jövedelme megcsappant, az adófélelmelés még egyeseknél sem lehet indokolt és helyes.

A t. adófelszólamlási bizottságnak joga és kötelessége a polgárság ezen sérelmét orvosolni s azt el is várjuk tőle.

Dr. Weisz Ignác.

Külföld.

A szerb rendőrség csak a minap kobozott el egy dynastia-ellenes röpiratot, melynek címe „Szerbia és a szerbség új sírásói” és gyanított szerzője Pelagics volt archimandrita. A röpirat elítéli Milán király pénzügyi eljárását, melylyel a nemzeti vagyont megkárosítja. A röpirat továbbá azt az állítást kockáztatja, hogy az exkirály Austria-Magyarország segítségével meg akarja bukztatni a törvényesen fennálló kormányt, magához akarja ragadni a koronát és az országot Austria-Magyarországnak kiszolgáltatni. Felhívja a hazafiakat, hogy a hazaárulókon rövid ítéletet tegyenek, minden községben és városban álljanak össze lynchelő bíróságok, melyek a bűnösöket kátránnyal mázolják be és gyújtják meg. Végre Karagyorgyevics dicséretét zengi és sajnálja, hogy e nagyérdemű nemzeti dynastát megfosztották a tróntól.

Ez érdekes, muszka pénzen készült röpirat elkobzása után szép, még a radicalis szerb kormányának is becsületére való részrehajlatlanságról tanuskodik a „Male Novine” legújabb közfelfűtést keltő hire, mely szerint a szerb kormány utolsó ülései egyikében azt határozta, hogy Milán királyt fel fogja szólítani, hogy a skupstina ülészaka idejére a belső béke érdekében hagyja el hazáját. Ki mondhatja még, hogy a radicalis kormány nem örködik a legéberebb gonddal a belső béke fentartása felett?!

szellem e legerősebb bástyáját, épen azon időben, midőn az veszélyesen meg volt ingatva. Hazánk történelme a legszorosabb kapcsolatban mutatja a szabadság és a nemzeti nyelv ügyét. A mint a nemzeti nyelv élénkítése oly sokszor volt a szabadság szellemének ébresztő tüze, ép úgy a szabadság bilincsei annak is szárnyát szegték. Így történt ez Rákóczi korában is. A szabadságért vívott dicső küzdelmek közt fokozódva élénkülő nemzeti irodalom a harez elbukásával aláhanyatlott; az ajkak, melyeken át a szívekből a nemzeti érzületet tápláló dalok és történetek, mint fel nem zavart forrásból gyöngyöztek fel, néma fájdalomban záródtak le; sőt némelyek a német nyelvvel megbarátkozván, már hajlandók kezdévek lenni, meghódolni a nemzeti jogokat típró német politikának is. Ebben a sötét korban, midőn a szabadság tüzeinek elfojtása után Mária Teréziának vonzó modora, József császárnak finom tapintata a magyar nyelv lassú elnémitása által csaknem kiforgatta a magyart nemzetiségéből, ebben az időben szerepel Mikes Kelemen, mint édes magyar nyelvünk védelmezője s őre, mívelvén azt a maga természetes tisztaságában és üdőségében. És hogy a tiszta magyarságban mennyire felülemelkedett azokon, kik az ő korában általán az idegen nyelvek befolyása alatt állottak, a legfényesebben igazolják azok, kik azon az alapon vonták kétségbe leveleinek valódiságát, hogy az ő korában a tiszta magyarság fel nem található.

De a kit tántoríthatlan hűsége hontalanságra kárkoztatott, lángoló hazaszeretete, epesztő honvágya busongóvá tett, annak leke nyugodtságát, kedélye üdőségét mindvégig megőrizte a megingathatatlan erős hit, az igaz vallásosság. Ez volt Mikesre nézve a nap

Belföld.

A nemzet szeme Nagy-Várad felé irányul. Koronás királyunk f. hó 10-én érkezett szent László király városába, melynek falai közt elemi erővel nyilatkozott a lelkesedés, szeretet és hódolat, legalkotmányosabb királyunk felséges személye iránt. Az ünnepi díszet öltött város lázas örömmel várta ő felségét, ki 8 órakor reggel érkezett oda és Szapáry gr. miniszterelnökkel a püspöki palotába hajtatott. 10 órakor vette kezdetét a küldöttségek fogadtatása az előre megállapított rendben. A király szavai, melyekkel a küldöttségek üdvözléteire szokott válaszolni nagyfontosságú és jól megfontolt politikai nyilatkozatok, melyekből a magyar kormány s a korona által követett politika híven tükröződik vissza. A nagyváradi fogadtatás alkalmából is nem egy fontos kijelentés történt; a kinek szólt, érthetett belőle. A róm. kath. klérus küldöttségének adott válaszában reméli ő felsége, hogy „a róm. kath. papság hagyományos hűsége és hazafisága, ezentúl is összhangzásban fogja tartani az egyház és az állam iránti kötelességeit.” Nagyváradi püspöke bizonyára soha sem hallott ildomosabb leczkét, mely azonban elég erélyes arra nézve, hogy a kath. papság megértse, miszerint a király semmikép sem veheti jó néven, ha a kath. clerus mozgalmat indít egy oly rendelet ellen, melyet ő felsége szentesített. A gör. kath. papság küldöttségének „a vallásosság és testvéries egyetértés erősítését” ajánlotta ő felsége. A görög-keleti román papság vezetőjéhez intézett királyi válaszból kiemeljük a következőket: „Bízva a trón és haza iránti hű érzelmeikben, meg vagyunk győződve, hogy a gör. keleti román clerust hivatásában ezentúl is, mindenkor csak ez érzelmek fogják vezetni.” Az ev. ref. és ág. ev. egyházaknak adott királyi válasz ment minden politikai színezettől, ellenben ő felségének a törvényhatóságok küldöttségéhez intézett szavaiból kétségtelenül kiviláglik, hogy közigazgatásunk államosítása már eleve is bírja a korona helyeslését; ő felsége azonban meg van győződve, hogy „a megyei szervezet átalakulása a törvényhatóságok loyálisán, hazaszereteten s a közügyek iránti érdeklődésén mit sem fog változtatni.” Az izraelita hitközségek küldöttségének adott válaszában utal ő felsége ama jólétre és megelégedésre, melyet a törvény oltalma hit-sorsosaiknak biztosít. Az ügyvédi kamara küldöttsége előtt ő felsége ama reménynek ad kifejezést, hogy „az igazságszolgáltatás s a jogi intézmények bekövetkezendő továbbfejlesztése, az ügyvédi kamarában buzgó támaszra fog találni.” Végül a kereskedelmi és iparkamarának adott királyi válasz meggyőző benünket, hogy az ország anyagi jólétének emelésére célzó törekvéseket mindenkor kiváló támogatásában részesítendő ő felsége.

mely életét a sok hányattatás, méltatlanság, szenvedés — a lélek világának e borus fellegei alatt is bevilágítja.

Minél erősebb volt a megpróbáltatás, melyet kiállott, annál rendíthetlenebb Istenbe vetett bizodalma. Élete ebben ragadja meg leghatalmasabban lelkünket; a legigazabb hívő szív is kicsinynek érezheti magát előtte és a hitetlen lelkét is szent ámulat fogja el, midőn a sors nehéz csapásai közt is derengő, üde kedélyének, az ő alapjában mindig zavartalan belső békéjének kulesául a hitet kell felismernie.

Ő mindenben Isten kezét látja és a mit Isten teszen, az jó, bármilyennek lássuk is mi, mert „tudja Isten, mindennek mint kell tenni, ő aláz és ő magasztal”. S habár ajka olykor panaszra kél, mint a fedelem halálának gyásza közepette, a rá nehezülő nagy terhek alatt: „Én nekem mindeniket kell vigasztalnom és biztatnom; én nekem pedig még nagyobb szükségem volna a vigasztalásra”, végső szava mindig a hit megnyugvása „engemet csak az Isten vigasztal és ő ad erőt a kereszt hordozására”.

És az ő hite nem volt ráerőszakolt, megszabott formák által korlátozott; oda fűződött minden eszméhez, minden egyszerű gondolathoz, a miben a vágyak és akadályok, remények és csalódások között hanyatott lelke csak egyetlen megnyugtató sugárt talált. Ezért ragadja meg oly édes megnyugvással a török hit egyszerű gyermekes tanait az eleve elrendelésről, belenyugodván, hogy a gondviselés ott helyezte le számára az ő rakás kenyérét és a teremtes anyaga bujdosásának helyéről hozta volt Zágonba a port, melyből ő lételet nyerte és ezért kell ott élnie ott meghalnia.

E soha meg nem rendülő hit által lőn Mikes

A csángó szoborról.

Koós Ferencz kir. tanácsos, tanfelügyelő a csángó szobor ügyében a következő felhívást intézte a Brassó vármegyei 10 csángó község képviselő testületeihez és az ág. ev. magyar egyházak keblé tanácsaihoz:

Brassó vármegye királyi tanfelügyelőjétől. Sz. 760—1890.

Mult 1889. évi szeptember hó 24-én 1022 sz. a. 10 csángó magyar község tekt. előjáróságához intézett megkeresésem kapcsán, van szerencsém a csángó szobor-ügy állásáról a következőket közölni:

1. A gyűjtés eredménye ez ideig 179 frt. Az adakozók neveit a „Brassó” című lapban az adományokkal együtt közöltem s a pénz takarékpénztárban van elhelyezve.

2. A szobor tervrajzát, költségvetését és a szobrot tisztesen kisebbített alakban tekt. Fellner Lajos magyar kir. vasúti mérnök úr elkészítette.

A szoborminta a brassói E. M. K. E. főkválasztmányának határozata folytán közszemlére van kitéve Zeidner könyvtáros kirakatában. A rajz és költségvetés nálam vannak letéve s bárki által megismerhetők. Az összes költség ötszáz (500) frtra van előirányozva. Ohajtandó, hogy a Brassó-hétfalusi vasútnak 1891-ben történendő megnyitása után a csángó szobor Csernátfalú piacán azonnal lelepleztessék. A szobor elkészítése és felállításához még 340 frtnyi összeg hiányzik. Ennélfogva teljes tisztelettel kérem Ozimetet, miszerint sziveskedjék az említett célra az egyház pénztárából bizonyos összegecskét megszavazni és azt hozzám juttatni, hogy a szobor elkészítése érdekében a szükséges lépéseket még ebben az évben megtehessem. Kik a hazáért áldozták fel életüket, megérdemlik a halás utókor halálját és tiszteletét.

A csángó ág. ev. egyházak önmagukat tisztelik meg, midőn vértanni halállal kimult testvéreik emlékének megörökítéséhez hozzájárulnak. Az emlékoszlop igen díszes és méltó lesz a vértanuk áldott emlékéhez.

Brassó, 1890. évi szeptember 10.

Tisztelettel:

Koós Ferencz,
kir. tan. tanfelügyelő.

Ujabb adakozás a csángó szoborra.

K. F. 6 frt, Gábos Katalin Bethlenből a „Brassó” szerk. útján 2 frt, összesen 8 frt. E lapok 94-ik számában ki volt mutatva 166 frt 61 kr. Az adakozások főösszege 174 frt 61 kr.

A csángó szobor mintája Zeidner kirakatában a Búzasoron megtekinthető.

Csernátfalú képviselő testülete hazafias készséggel felajánlotta a piacon a szobor felállítására szükséges teret.

Kelemen élete világos megfajtése annak a mélységes ker. elvnek, melynek megfajtását oly sok gondolkozó fő hiába kereste az ész világánál.

Emeljük hát emléket bátran a nagy és dicső ősök közé, midőn tisztán láthatjuk, hogy a tovatűnő századot nem homályosítják el, de sőt kiemelik lelki nagyságát abból a titokzatos homályból, mely oly sokáig vevé körül tanulságos életét. Hiszen, hogy életét a közel eső időkben oly soká fűdőz a feledés fátyla, ez is életének egyik legszebb vonásán alapszik. Míg oly sokan közszemlére teszik ki, ha valami kevés értékük van, mert dicsőséget kívánnak azon szerezni, ha cserében elveszítik is azt, addig ő mutogatás nélkül szerényen hordozta szívében nagygyátevő erőit. Hűsége tiszta volt mint a nap, de természetes és feltűnés nélküli; honszerelme igaz, de ép azért a költő szavai szerint „néma” és „szűz mint a lélek, melynek a nyelv még nem véthetett”; hite mély, miként mély a tenger, bár szintje a sekélyebb vizeknél alább esik. De épen innen van az is, hogy nevének fényében, nincsen semmi csalóka tünemény; lassan emelkedő, fényben és melegben folyton erősülő napsugár az, melynek elhomályosulni soha sem szabad, sőt az emberi erények terjedésével erősödni kell.

Hadd rezzenjen át tehát a Mikes Kelemen emléke iránti kegyelet mindama szíveken, melyek a hűség, honszeretet és a hit melegenél hevülni képesek; hadd szülessenek az ő erényei újra közöttünk, hogy ez a nemzedék az ő nagy példáján felbuzdulva, győzelemre vihesse a zászlót, mely Istenért, hazáért és szabadságért küzdelemre hív.

Bodor János.

Az eddig begyűlt összeg a brassói és csernát-falusi magyar pénztárakban van elhelyezve.

Adakozásokat bármily csekély összegben közö-nettel elfogad és hírlapilag nyugtáz:

Koós Ferencz,
kir. tan. tanfelügyelő.

T a n ü g y.

36.139. szám. A vallás- és közokt. m. kir. ministertől.

A baromfitenyésztés egyike a leghasznosabb gazdasági foglalkozásoknak és annak terjesztésében s így a nép vagyonosodásának előmozdításában is a népoktatási tanintézetek tanítói és tanítónői sikerrel közreműködhetnek.

Az okszerű baromfitenyésztés ügyének megismerésére és a tenyésztésben szükséges teendők el-sajátítására a baromfitenyésztők országos egyesületé-nek hivatalos közlönye gyanánt kiadott „H á z i s z á r - n y a s a i n k” (szerkesztőség Budapest, Üllői-út, köz-telek) czimű illusztrált képes szaklap kellő utasítások-kal szolgál és ezért az említett gyakorlatias irányu szaklapot a népoktatási tanintézetek tanítóinak és tanítónőinek figyelmébe, továbbá a tanító- és tanító-nő-képezdékeknek s a népkönyvtáraknak megrendelés-re ajánlom.

Buda pest, 1890. augusztus 29-én.

Gróf Csáky s. k.

N A P I H I R E K.

Esküvő. Bencze Balázs, hosszufalusi kir. al-jegyző, — ki a maros-vásárhelyi kir. ítélő-táblán nem rég tette le kitűnő sikerrel a gyakorlati birói vizs-gálatot, — f. hó 14-én tartja esküvőjét Csia Maris-kával, özv. Csia Istvánné kedves leányával, Sepsi-Szentivánban. Tisztelőik szerencsekívánataihoz mi is csatlakozunk.

A „Tribuna” sajtópörében tegnap ítélte a kolozsvári esküdtszék. Az esküdtek mind a 12 kérdésre igenlőleg válaszolván, a törvényszék Makaveiu lel-készt másfél évi államfogházra s 400 frt pénzbürságra, Septimiut pedig hat havi fogságra ítélte. Mindkettő felebbezett.

Az Emke. hatodik évi jelentése jelent meg Ko-lozsvárt az 1889—90. évről, mint rendesen, a nagy kulturegylet tevékeny főtítkára által szerkesztve. A jelentés teljes áttekintést nyújt az erdélyrészi magyar közművelődési egyesületnek nemcsak szervezkedési mozgalmáról, hanem segítő hazafias tevékenységéről is. Fő adatai a következők:

Az elmúlt évben az alapító tagok száma már 1788-ra emelkedett s alapítványok czimén csak ezen lefolyt évben 38,666 frt folyt be. Jelenleg az egye-sület 71 fiókkal, 71 örökös, 1717 alapító, 12,579 ren-des és 4921 pártoló, összesen 19288 taggal bír, közte számos erkölcsi testület, vármegye, város stb. A szer-vezkedési akezió most is olyan élénk volt, hogy csak a lefolyt évben is 25 ezernél több levél ment vi-lággá a szervezés érdekében. A jelentés részletesen beszámol a 36 fiókvalasztmány (köztük több nővá-lasztmány) működéséről s 169 intézményéről. Ez utób-biak t. i. azok az iskolák, gyermekmenhelyek, kised-ővők, népkönyvtárak, tanítói állások, olvasó és ön-képzőegyesületek és egyházak, a melyek az egyesület dotációjában vagy másnemű támogatásban részesülnek felekezeti különbség nélkül, de mindenkor a magyar érdekre való tekintettel. E czimen az összegezés 46,086 frt befektetést, 13,082 frt évi járadékot, 12,860 frt egyszeri segély- és jutalomdíjat s 3143 frt népkönyvtári dotációt mutat, ugy hogy kamat után számítva, 307,726 frt tőke van lekötve a rendes do-tációkra. Az egyesület vagyona áll a gróf Kun Kocsárd-féle 221,557 frtra becsült nagy földbirtok-alapítványon s Orbán Balásznak mintegy 30 holdnyi hagyatékán s az egyesület iskolai és másnemű épü-letein kívül 450,874 frt elhelyezett törzsvagyonból. Az 1890—91. évre 22,731 frt van előirányozva, mely-ből 6210 frtra rugnak az adminisztráció összes sze-mélyi és dologi kiadásai. A többi segély.

Szemgyógyászat. A helybeli m. kir. országos szemgyógyintézetbe augusztus havában 35 szembeteg vétetett fel és 40 bocsáttatott el; az intézetben ma-radt még 20. Tizenhat betegen nagyobb műtétet vé-geztek; hályog-műtét 7 fordult elő.

Magyarország legélénkebb forgalmu városai. A „B. H.” a postajövedéki bevételek alapján érdekes statisztikát állított össze a magyarországi városok for-galmáról: Budapest 3 és fél millió postajövedelme után következik a kis Fiume kétszázezer forinttal, ezután; Pozsony, Zágráb, Szeged, Temesvár, Arad, Nagy-Várad, Kolozsvár, Pécs és Kassa 100 ezer frtig. Százazertől 30 ezer frt jövedéke van a következő 37 városnak: Debreczen, Brassó, Sopron, Miskolcz, Győr,

Zimony, Eszék, Nagy-Kanizsa, Nagy-Szeben, Verseez, Uj-Vidék, Székes-Fehérvár, Szombathely, Nagy-Bees-kerek, Szabadka, Szatmár, Losoncz, Eger, Sziszek, Eperjes, Komárom, Kaposvár, Pancsova, Károlyváros, Ungvár, Zombor, Varasd, Kecskemét, Nyitra, Nyír-egyháza, Mármaros-Sziget, Baja, S.-Alja-Ujhely, Esz-tergom, Vukovár, Lugos és Nagy-Kikinda. Jellemző, hogy a kisebb népességű városok forgalma meny-nyivel megelőzi a népesebbekét: pl. a 45 ezer lakosu Kecskemét csak a 39-dik helyen van.

Zona a szamosvölgyi vasúton. A deési és zilahi vonaloknak ez évi szept. hó végén kilátásba vett megnyitásával, a szamosvölgyi vasút vonalain szemé-lyek és podgyász szállítására zona rendszerű díjsza-bás lép életbe, melynek életbeléptetésével egyidejű-leg a kereskedelemügyi m. kir. minister engedélye alapján a IV. kocsiosztály járatása és a podgyász szabadsúly engedélyezése bészüntettetik. Az új díj-szabás példányai úgy a deési üzletigazgatóságnál, va-lamint az összes állomásokon darabonknit 40 krjával kaphatók.

Magyar hegymászó a Pyrenäusokban. Dé c e m b e r Mór, az ismert magyar utazó, a magyar földrajzi tár-sasághoz érkezett értesítés szerint szeptember 3-án a Pyrenäusokban tett tanulmányútja alkalmával meg-mászta a Pic Nethont, a Maladetta és pyrenäi hegy-lánc legmagasabb csúcsát.

Az áldozatok. A hadgyakorlatoknak — mint mindig — úgy ez idén is áldozatai vannak. Több katona meghalt s a kidőlték száma mindenfelé jó nagy. A Belényes mellett tartott lovassági szemle al-kalmával a honvéd-huszároknak ugratniok kellett és valami ároknál az egyik közhuszár lova felbotlott, ő maga leesett s a többi lovasok feltartóztatlanul vágattak keresztül rajta. Mikor a rohanásnak vége volt, a szegény katona holtteste összetiporva, véresen feküdt a földön

Az eb nagylelkűsége. Megérdemelné, hogy a serdülő ifjúságnak szánt minden olvasókönyvbe le-nyomassák azt az állítólag igaz történetet, melyet Borblett A. J. beszél el egy ujfundlandi eb nagylel-kűségéről. Az ujfundlandi nagy küzdelmet folytatott egy darab csontért egy szelindekkel s a harc tüze-ben mindketten egy mély folyóba estek. Az ujfund-landi rögtön partra uszott, a szelindek pedig a viz-ben maradt. Az ujfundlandi lerázta magáról a vizet s épen hátat akart fordítani a folyónak, midőn észre vette, hogy ellensége közel van a vízbefuláshoz. A következő pillanatban a vízbe ugrik, nyakánál fogva megragadja a szelindeket és a partra vonszolja. A két eb néhány másodperczig kimondhatatlan kifeje-zéssel bámult egymásra, azután ünnepélyes farkeső-válással indult mindegyik a maga útjára.

Katonák és orvosnövendékek verekedése. Bot-rányos verekedés színhelye volt e napokban Buda-pesten a Kerepesi-úti Pannonia-szálloda vendéglője. Az étterem a színház után teljesen megtelt vendégek-vel, a kik zeneszó mellett mulattak. Az egyik asztal-nál, hol egy földbirtokos és hat szigorló orvos ült, fél 12 óra tájban tetőpontra hágott a vigság. Az egyik fiatal szigorló orvos duhajkodó jókedvében a boros palaczkokat kezdte a földhöz verni. A szom-széd asztalnál Heidrich huszártiszt és Schmidt Károly nevű kadét ült s az előbbi németül odaszólt az üve-geket tördelő fiatal emberhez: „Micsoda gyerekség ez? Ilyesmit nem illik tisztességes társaságban tenni!” Erre a fiatal ember azt kiáltotta vissza: „Nix dajes!” Ekkor a kadét felugrott s magyarul ismételte, a mit a tiszt mondott. A fiatal ember erre a tiszt névjegyét kérte, a mit ez azzal tagadott meg, hogy gyerekkel nem áll szóba. A szóváltás csakhamar tettelegessé-gé fajult. A tiszt kardot rántottak s ide-oda kasza-boltak, miközben a mulató társaság tagjai közül töb-bet és egy pinözért is megvágta. Reach Dezsőnek a szó szoros értelmében legvágta a fülét. A szigorló orvosok boros palaczkokkal, székekkel és botokkal verték agyba-főbe a katonákat. A két tiszt több helyen vérzett s már-már le volt gyűrve, mikor a szomszédos Kerepesi-úti Schodl-féle vendéglőből, hol katonai hangverseny volt, két 68. sz. Rodich ezred-beli tiszt jött át segítségére a szorongatott huszárok-nak. A mint a tisztok, kiket valamelyik vendég érte-sített, bevonultak, a verekedés azonnal megszűnt. De a verekedő huszárok és a társaság tagjai a gyalogos tisztok kíséretében bementek a Károly-kaszárnyába s főjelentették az esetet. Éjjél daczára sok száz ember kísérté őket nagy zajjal a kaszárnya kapujáig, hol katonaság oszlatta szét a tömeget. Az esetről jelen-tést tettek a rendőrségnek is.

Humor. (Milyenek az ügyvédek?) Olyanok az ügyvédek, mint az olló két éle: ki sohasem látott ollót és észreveszi egyszer, a mint ollóval vágnak,

azt hiszi, hogy a két él megsérti egymást. Pedig de-hogy! a ki ismeri az ollót, tudja, hogy a két él csak azt szabdalja meg, a mi közéjük kerül.

(Érdekes.) Oseléd: „Tanár úr, az Istenért, a hátsó szoba ég!” — Tanár: „Ah, érdekes! meg kell néz-nem, hogy hőmérőm megérzi-e?”

Irodalom.

„Árúisme alsóbbfokú kereskedelmi iskolák II. és III. osztálya számára.” A ministeri tanterv értelmé-ben írta Málnássy Ferencz Pancsova városi alsóbb fokú keresk. isk. tanár. Pancsova, nyom. Konanits Miklósnál. Ára 60 kr.

86 oldalra terjedő tankönyv, melynél első tekin-tetre feltűnik, hogy Koós Gábor, a keresk. szakisko-lák számára nem a legszerencsésebben megírt tan-könyvét vette mintául.

Koós nyomán ő is rendkívül sokat ölel fel, mely okból az egyes érdekesebb, tanulságosabb dolgokról annál kevesebbet ír. Czélszerűbb lett volna a legfőbb iparcikkeit, azoknak eredetét és feldolgozását be-hatóan tárgyalni; így pl. a gyapju feldolgozása, szap-pan, gyertya- és bórgyártás, cukor, borszesz, sör-és papírgyártás képezhetnék volna e könyv zömét. A sörgyártásról mindössze 9 sorban szól, a hamisításo-kat szóval sem említi; azután tárgyalja a borszeszt, ép oly röviden s hozzá zavarosan. A papírgyártásról is mindössze 5 sorban emlékszik meg; ellenben egy egész oldalt szentel a papírnemek felsorolásának s a fémeket, köztük a platinát is túlságos bőven tárgyalja. Szerény véleményünk szerint a hering, tőkehal, ke-csege, viza, disznózsír, lúdzsír, szaru, békateknő, gyöngyök, hódany, pióca bátran elmaradhattak volna, mert hiszen az árúismét hetenkinti 1 órában, legfel-jebb 8 hónapon át tanítjuk.

A növényországi árúk közt felsorolva találjuk a szalmát és szalmakalapokat, spanyolnádat, pálmavajat. kókusz-, len-, fa-, repczre-, mandola-, stb. olajokat. Ezek előállítását a magán életből is eléggé ismeri a tanuló; kár az időt ilyenekre fordítani. Feleslegesek: a hennalevél, rhabarbara, sarsaparilla, ebvézsmag, s a sárga fa is.

Egyes dolgokról a szerző korábban ír, mint azt eltanítaná. Így a selyemről lévén szó, beszél a gyapju felismeréséről s csak ezen fejezet után szól a gyapjú-ról, melyről megírja, hogy sokféle van, de egyet sem nevez meg.

Tárgyi tévedések is elég gyakoriak; így azt ál-lítja a szerző, hogy nálunk csak közönséges posztót állítanak elő s hogy ez a brünnivel a versenyt nem állja ki. Ám fáradjon el hozzánk s meggyőződhetik, hogy a Scherg-czégnél a legfinyásabb vevő is megta-lálja, a mit keres.

A szappangyártásról szólva, a glycerint csak mellékesen s legvégül említi, de hogy miként és hon-nan kerül elő, annak magyarázatát hiába várjuk. Egy következő fejezetben azután, hol a gyertyáról szól, megtaláljuk a fagygyu összetételét s így a gly-cerin eredetére is rájövünk.

A cukorról szólván, nem említi a kilugozást, noha tudvalevő, hogy ez a gyártás modern módja; a mész hozzáadásánál képződött mézszaccharáról mit sem szól, azt benne hagyja a cukorban s kétszer is besűríti. Így bizony csak papíron lehet cukrot ké-szíteni. Szerző aligha látott cukorgyárat, különben nem állíthatná, hogy a sárgacukrot a répacukor-gyártásnál visszamaradó szörpből állítják elő.

Sok helyt nem tisztázza a fogalmakat, egyes dolgokat csak amugy odavet. A borszesz-gyártásról lévén szó, azt írja, hogy „a borszesz vízzel minden arányban keverhető” s ebből folyólag ekkép okosko-dik: „Így jó létre a különböző gabonapálinka, sli-govitz, rum, liqueur és cognac”. (!)

Szerző szerint a porcellánt e század elején ta-lálta fel Böttger s a mázat vízben feloldott kaolin-nal adják meg (!)

Nem kevésbé érdekes, hogy szerző szerint „A svéd gyufa annyiban különbözik a közönségestől, hogy a svéd gyufa fejében nem phosphor, hanem chlorsa-vas kálium van; a phosphor pedig durva anyaggal keverve, a skatulyák oldalára van nyerveve.

Hát a vörös phosphor?

Szerzőre bízzuk annak megítélését, helyes-e az ásványi savak leírásánál a szerinte alig 4 normát vég-zet tanulóknak parányról és vegyi képletekről beszélni?

Ezekben reámutatván e tankönyv lényegesebb hibáira, készséggel concedáljuk, hogy ez az első, alsó fokú kereskedelmi iskolák számára írt „Árúisme” s mint ilyen hézagot pótol, — noha nagyon kívána-tos, hogy a helytelen adatok kijavításával kerüljön a tanuló kezébe.

A könyv alakja és kiállítása elég tetszetős.

Közzétadás.

Dohánykivitel Egyiptomba és osztrák-magyar áruk vámkezelése ottan. Az egyiptomi kormányval létrejött megállapodás alapján az osztrák-magyar vámtörvényről származó dohánynak bevitelére Egyiptomba, mely eddig tiltva volt, ugyanazon vámok és föltételek mellett, mint a milyenek a többi idegen államokból való bevitelre nézve érvényben állanak, — meg van engedve. Egyszersmind megállapított, hogy az Egyiptomba érkező magyar vagy osztrák áruk és hajók irányában szintén az egyiptomi vámszabályzat alkalmaztassék.

Hetivásár. A tegnapi hetivásár jónak volt mondható.

A gabonapiacson az árak következőkép alakultak: Buza 5-60 frt, rozs 3-30 frt, zab 2-30 frt, árpa 3-20 frt, kukorica 4-30 frt, lencse 7-50 frt, paszuly 5—, frt, asszuszilva 8 frt, borsó 5 frt.

A baromfi-vásár árai a következők voltak: Csirke drb.-ként 55 kr, liba darabja 1-20 frt, réce darabként 50 kr, pulyka darabja — frt, malacz 1 frt 50 kr. Tojás 10 drb. 20 kr.

A husárok a lefolyt héten következőkép alakultak: Sertéshus 44 kr, mactahus 40 kr, borjúhús 30—34 kr, zsir 64 kr, faggyu 23 kr, olvasztott faggyu 32 kr.

Vonafindulások. a) Budapest felé: vegyesvonat reg. 4 óra; gyorsvonat délután 2 óra 43 perczkor; személyvonat este 10 óra 32 perczkor, b) Bukarest felé: személyvonat 5 óra 30 perczkor reggel; gyorsvonat d. u. 2 óra 33 perczkor; vegyesvonat 9 ó. 48 perczkor d. e. Vonatérkezések a) Budapest felől: személyvonat reggel 5 óra 20 perczkor; gyorsvonat d. u. 2 óra 23 perczkor; vegyesvonat este 10 óra 31 perczkor; b) Bukarest felől; gyorsvonat d. u. 2 óra 13 perczkor; személyvonat 10 óra

5 perczkor este; vegyesvonat 5 óra 50 perczkor délután; pénteken reggel 7 óra 23 perczkor különvonat érkezik Predealról.

Brassói piaci árak.

— Az első erdélyi bank jelentése. —

Brassó, 1890. szeptember hó 13-án.

Román papirpénz à 20 frank	8-91	vétel 8-94	eladás
„ ezüstpénz à 20 „	8-86	„ 8-91	„
Napoleon'or (aranypénz) . . .	8-93	„ 8-97	„
Török lira	10-20	„ 10-25	„
Arany	5-30	„ 5-35	„
Orosz papírrubel	140.—	„ 141.—	„

A szerkesztésért felelős:

Dr. Vajna Gábor.

Társszerkesztő:

Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Szt.-Márton)

Laptulajdonos: Harmath Lajos.

Kiadó: Alexi könyvnyomdája

HIRDETMÉNYEK.

Sz 1478.—1890.

(279) 2—3

Hirdetmény.

A Brassó városi árvaszék, mint hagyatékgyáló hatóság által ezzennel közhírré tétetik, miszerint elhalt Wächter Karolna hagyatéká vagyonekezelőjének kérésére, az ezen hagyatékhoz tartozó értéktárgyak, arany, ezüst és ékszerek 1890. évi szeptember hó 15-én, esetleg a következő napokon délelőtti 9—12, délután 3—6 óráig a helybeli árvaszék hivatali helyiségeiben (Nagy-utca 518. sz., régi) önkéntes nyilvános árverezés útján a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett el fognak adni.

Brassó, 1890. szeptember hó 3-án.

A városi árvaszék.

A polgármester helyett:

Schnell A.,
tanácsos.

Hnidi,
aljegyző.

Szám 6834.—1890. tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A brassói kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Popea Radu s társa végrehajtónak néhai Trosdean Tódor hagyatéká végrehajtást szenvedő elleni 220 frt. tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a hosszufalusi kir. járásbíró) területén lévő Hosszufalu határán fekvő, a hosszufalusi 1720. számú telekjegyzőkönyvben A + 3353. és 3354. helyrajzi számú egész fekvőkre 404 forint kikiáltási árban a végrh. t.-cz. 156. §-a értelmében az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi november hó 10-ik napján délelőtti 8 órakor Hosszufalu község irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladtni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 40 frt 40 kr készpénzben, vagy az 1881: LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes érték papirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállí-

tott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Brassó, 1890. évi augusztus hó 5-én.

A kir. törvényszék m. telekkönyvi hatóság.

Pop Péter,
egyesbíró.

(291) 1—1

Szám 3801.—1890.

Árlejtési hirdetmény.

A brassói kir. törvényszéki fogház udvarán lévő nagyobb pöczegödör átalakítandó lévén, ezen munkálattal az fog megbízatni, ki mint vállalkozó kedvezőbb ajánlatot tesz; ezen célból a brassói kir. ügyészség hivatalos helyiségében folyó évi szeptember hó 30-án d. e. 10 órára árlejtés tűzetik ki, oly megjegyzéssel, hogy a költségvetési előirányzat és árlejtési föltételek a kir. ügyészségnél a hivatalos órák alatt betekintheők.

A kir. ügyészségtől.

Brassó, 1890. szeptember 10.

Phleps Frigyes,
kir. ügyész.

(290) 1—3

Sz. 222.—1890.

Árverési hirdetmény.

Alólírt kir. bir. végrehajtó ezzennel közhírré teszi: miszerint a nagyszebeni kir. törvényszéknek 1890. évi 8572 számú végrehajtást elrendelő és a dicső-szentmártoni kir. járásbírósnak 1890. évi 875. számú kiküldő végzése folytán nagyszebeni Gebrüder Fabritius végrehajtó részére bonyhai Gróf Bethlen Árpád végrehajtást szenvedő ellen 594 frt 17 kr o. é. tőke s járuléka iránt kielégítésképpen 1890. évi május hó 31-ik napján bírólírt lefoglalt és 2000 frt-krá becsült ingóságokra a dicső-szentmártoni kir. járásbírósnak 1890. évi 1250. számú végzésevel a további kielégítési végrehajtást elrendelte. Ennek folytán az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ügyvéd Klein Lajos végrehajtó képviselő írásbeli jelentkezésre a még eddig fennálló 594 frt 17 kr tőke, ennek 1886. évi november

hó 17-ik napjától járó 6% kamatai, s az eddig 134 frt 49 krban megállított költségek iránt 169.—1890. számú végrehajtási jegyzőkönyv alapján végrehajtató, foglaltatók s felül foglaltatók javára is, a mennyiben ezek is árverési jogot nyertek volna, tekintettel az idézett t. cz. 103. §-ára, az árverésnek Bonyha községben végrehajtást szenvedő lakásán leendő megtartására határnapul 1890. évi szeptember hó 22-ik napjának délelőtti 10 órája kitűzetik, a mikor a bírólírt lefoglalt 31 drb. tehén és 10 drb. bivaltehen, a legtöbbet ígérőnek, az idézett t.-czikk 108. §-ában megállított feltételek mellett, készpénzért, szükség esetén a becsáron alól is, el fognak adni.

Egyszersmind felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából avégrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, hogy elsőbbségi igénybejelentéseiket a felhozott törvez. 111. és 112. §§-ai értelmében az árverezés megkezdéseig alólírt kiküldött végrehajtónál vagy írásban

beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak, különben a később beadott igények a törvényes eljárást akadályozni nem fogják.

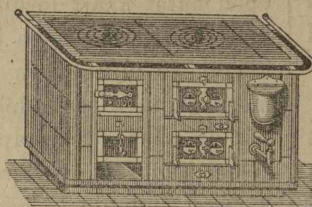
Dicső-Szt.-Márton, 1890. augusztus 15.

Boilla Zakariás,

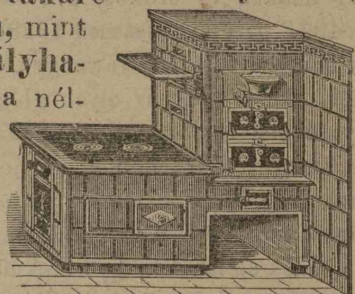
kir. bir. végrehajtó.

(288) 1—1

Ügyes személyek, kik szabad idejüket jutalmazólag akarják felhasználni, hogy solid képviselő által naponta 5—10 forintot keres-hessenek, kéretnek czi-müket a jelenlegi foglalkozásuk megjelölésével »Verdienst« felirat alatt Danneberg J. hirdetési irodájához, Bécs, I. Kumpfgasse 7., benyújtani.

Az őszi idényre!

ajánlom a t. cz. közönségnek saját legjobbnak elismert és solid asztal- és állványos takaréktűzhelyeimet, úgy falazva, mint hordozhatókat is kályha-csempé berakattal vagy a nélkül, melyeket minden nagyságban 100 darabon felül készen raktáron tartok.

Átveszek ócska takaréktűzhelyeket is cserében ujakért.

(286) 1—10

Tisztelettel

Widmann Alfred,

lakatosmester és takaréktűzhely-specialista.

Brassó, Vár-utca 51. (rég. 300.) sz.

ELADÓ TÖLGYFA.

A szászhermányi tölggyerdőből, mely a községtől 3 kilométer távolságra van, tölggyfa adatik el méterole 3 frt 60 kral.

Az utalványok a községi irodában adatnak ki.

(292) 1—3

Regaleváltság kötvény birtokosait

ezzennel tisztelettel értesítem, hogy

1. A regaleváltság kötvényeit,
2. Az ezekre szóló utalványokat,
3. A még nem utalványozott, de a magas miniszterium által helyben hagyott egyeségeket a legjobb ár mellett megveszem, vagy azokra mérsékelt kamat mellett a legmagasabb előleget adom.

Vidéki takarékpénztári részvényeket,

Bankrészvényeket, állampapírokat, sorsjegyeket, részvényeket, betétjegyeket, zálogjegyeket a legmagasabb árak mellett veszek és legutányosabban eladok. Kivánságra teljes titoktartás mellett e papírookra mérsékelt kamat mellett legmagasabb pénzelőleg is nyerhető.

Keresek

tisztességes — bármily rangu vagy rendű egyéneket — kik sorsjegyeknek részletfizetés mellett való eladásával foglalkozni óhajtanak.

LEGMAGASABB JUTALÉK

és

FIX FIZETÉS

biztosítottatik.

Pénzbetétek**kamatoztatása!**

Alulírott bankház elfogad **PÉNZBETÉTEKET,** melyek után

5% kamatot

fizet.

A betétek elő eges felmondás nélkül bármikor visszafizetnek.

LÖRY J. BANKHÁZA,

Budapest, Hatvani-utca 17. szám.

(258)10—10

Alapított 1876-ban.

Alapított 1876-ban.